

A HÁBORÚ

Feloszlatott intézmények

Teológuséveimnek Magyarország német megszállása vetett véget. 1944-ben, egy kora márciusi reggelen eladdig szokatlan látványra ébredt a város. Az utcákon a középületek előtt, állig felfegyverzett rohamsisakos, géppisztollyal „ékesített” SS-katonák terepszínű ruhában – bizalmatlan tekintettel, minden neszre figyelve sétáltak a város utcáin. Időnként egy-egy katonákkal zsúfolt páncélkocsi adta tudunkra március 15-e táján, hogy a hitleri Németország nem tűri Magyarország kilépését, még a veszített háború utolsó szakaszában sem. Most már a Mors Imperátor, a halál, a háború lépett hazánk földjére. A város eddigi vezetőségét megbízható, némethű elemekkel váltották fel. Az iskolákat bezárták. A Református Kollégium, a Lelkészképző Intézet, a Diakonisszaképző Intézet katonai szálláshely lett. A továbbtanulásra többé nem volt lehetőség. Az Egyházkerület püspökségének döntése szerint a hallgatókat, a harmadéves teológusoktól fölfele, segédlelkészi szolgálatra küldték ki különböző gyülekezetekbe. Az egyetemi teológiai előadások felfüggesztésével nekünk magunknak kellett felkészülnünk, s félévenként kollokviumokra, vizsgára kellett jelentkeznünk a kiadott teológiai tárgyakból. Szolgálatom helye Mátészalka lett, Kincses Endre lelkipásztor mellett.

Bizonyos várakozással tekintettünk a vizsga alkalmaira. Ilyenkor kiléphettünk a vidék zártságából, s a nagyváros kiszélesítette információink mezejét. A teológus társainkkal s a professzorainkkal való találkozás mind megannyi lehetősége lett a felüdülésnek. Alkalmam nyílt arra, hogy hitbéli testvéremmel egy-egy evangelizációs alkalmon vegyek részt. Az evangéliumi szolgálatok a katonai megszállás idején sem szüneteltek, s szinte már vártuk a következő vizsgaidőszakot.